

Budapestre vonatkozó ujságcikkkel

Osztálvozás

388

Szerző: *b. gy.*

Cím: *A munkásbiztosító előcsarnokában*

Forrás: *Népszava*

Bp.
(Hely)

1921 III 27
(Idő)

(Köt. v. füz.) (O)

Hely

Idő

"1921"

Személy

A munkásbiztosító előcsarnokában.

Munkásélet, munkássors, — Beszélgetés beteg munkásokkal.

A Köztemető-uti munkásbiztosító földszintjén, a tágas csarnok benyilójában a táppénzeket osztják. A fizetőhely ablaka előtt tömött sorok várakoznak, férfiak, asszonyok, gyermekek — beteg munkások. Sokan vannak. Egymás mellett állva, szótlánul figyelnek a hívásra vagy csöndesen beszélgetnek. Néha meglibben a szárnyasajtó, a tavaszi napsütés végigsimogatja a sápadt, szomorú arcokat, gyöngécsecsemősírás küzködik a falóra ketyegésével 10 óra. A betonpadló fénylik, a falak fehérek a nap süt és mégis oly szomorú minden. A friss kötések orvosságsgaza, az unalmas várakozás tompa zszibongása, a csupasz falak ridegsége, a sápadt arcok, fölktötött karok, karikás szemek — mennyi gyötrelmem, unalom, gondnyomor és fásultság.

Még csak négy napos...

Egy asszony csecsemővel a karján, várakozik. Vékony, fiatal nő, bágyadt, tejkék szemekkel, csinosarcu, törekeny, keskeny kezei érdekes a munkától. A feje tetejéig bepólyált csecsemőt úgy tartja a karján, mint valami nehéz csomagot. — Miért takarja be az arcát is a kisikének — szólunk —, megfullad. — Muszáj, mert még csak négy napos — feleli. Azután elmondja, hogy 19 éves, a gyerek ezen a héten, kedden született, ő a vegyészeti gyárban dolgozik, a férje is ott van, napszámos. Még hét-főn bement dolgozni, azután délelőtt rosszul lett és haza kellett menni. Az ajtó otthon be volt zárva és a lépcsőházban kellett várni délután 4 óráig, mert a szobaasszony nem volt otthon. Ninesen lakásuk, albérletben laknak, nagyon sokan vannak, a szobaasszonynak négy gyereke van — heten egy szobában. Kórházba akart menni, meg is ígérték, hogy fölveszik a Gyöngyösi-úti szülészetre, de hagyta, mert főzni kellett. Azután, amikor rosszul lett, már késő volt oda kimenni. Most már tul van mindenben, első gyereke, a csecsemőkelengyét az amerikai missziótól kapta, harmadik nap föl-

kelt. Kissé még szédül, az ünnep után újra bemegy a gyárba.

Három fiu.

Idősebb munkásasszony. Hosszu, esontos, erős, barna arca csupa ránc, tömött haja egészen szürke. Negyven éves — hatvannak néz ki — özvegyasszony. Kékfestőgyárban dolgozik, a háta fáj. — Semmi — mondja —, minden tavasszal szokott egy-két hétig fájni, addig pihen. Azután a fiairól beszél. Hárman voltak, mind nagyok, az egyik vasesztergályos, a másodikk villanyszerelő és a harmadik mészáros, most egy símes. Katonák voltak. Az esztergályos az olasz fronton esett el, a másik eltűnt. A mészáros még inas volt, amikor elvitték, ő a forradalomkor hazajött, azután vörös katona lett és a románok agyonlőtték... — A Laci, a mészáros, nagyon szép fiu volt — mondja és arcán könnyek peregnek —, tüzerkáplár. A gazdája is nagyon szerette, erős fiu volt. Tessék eljönni, megmutatom a fényképét...

Akinek a gyomra kalimpál.

Fiatalember ül a padon, a nyakán vastag gyapjúkendő, a fogai vacognak. — Fázik? — kérjük. Nem — feleli —, inkább melegen van, csak a gyomrom, az kalimpál, egy héttel ezelőtt operáltak. Tetszik tudni, az a sok káposztatorzsa Galiciában, azt ettük nyersen két hétig. Az oroszok veszettül ágyuztak, a trén-

nem jöhetett be a lövészárokba. Azután vérhasba estem, kigyógyultam, utána kolerába. Sok mindenen mentem keresztül, az rontott meg. Nem kellett az étel, most aztán tudnék enni, de csak könnyű dolgot szabad, csirkét, tejet, zsemlyét — miből? Abból a 240 koronából, ami táppénzt kapok, nem tellik, pedig most örökké éhes vagyok...

A borbélyinas.

Gyermek. Alaacsony, vézna, rosszszinü, vize nyós szemekkel, egyik lábára bicog, a nyakán kötés. Csodálatos, hogy 17 éves, 13-nak néz ki. Borbélyinas. — Csak ugy magától kezdődött a nyakán, hülés — mondja. Szegény, ha tudná, hogy nem hülés, hanem szomorú emberkores ő, degenerált, akin beteljesedett a biblia szava, hogy megbosszulom az apák bünét a gyermekeken hetediziglen. Milyen szomorú, 17 éves, erős, virágzó ifjunak kellene lennie és nyomorult gyermek még, akiből sohasem lesz férfi. A szülei után érdeklődünk. Ismert eset: az apja a bolondokházában halt meg, iszákos volt... A szombat esti kocsmás mámorok gőzében fogamzott és valamelyik külvárosi tömeglakás vackán hajtott ki ez a szomorú embercsemete, aki nem fogja érezni a fiatal izmok feszülését, az egészséges vér pezsdülését, csak a betegséget és a korai halál les rá...

*

A hivatalnok egymásután szólítja a neveket, akik megkapták a pénzt, csöndesen távoznak. Kifelé megyünk, a poros utcán a tavaszi nap ragvogása. Mintha az öreg munkásasszony svábos siránkozása hallatszana: a Laci, a mészáros, nagyon szép fiu volt: tessék eljönni, megmutatom a fényképét... *b. gy.*